

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 42.

Solgte Session.

25de Mode.

Mandagen den 12te Novbr. Kl. 1.

(Forsat.)

Bjerring (fortsat): Desuden foreslaaer Udvalgets Fleertal, at Tersløsegaard skulde afhændes, men det vedkommer jo ikke dette Spørgsmaal. Dgsaa paa denne Opfattelse gif Kirke- og Underviisningsministeren ind og forelagde i Begyndelsen af indværende Samling det Lovforslag, som nu foreligger Thinget. Nu forekommer det mig, at der kunde være Anledning til at troe, at Folkethinget vilde gaae ind paa Lovforslaget uden Forandring, da det nærmest var efter Folkethingets eget Forslag, at Lovet havde faaet denne Stikkelse. Jeg skal ikke indlade mig paa nogen Kritik af, hvorvidt det er hensigtsmæssigt, at Rigsdagen, naar Ministeren gaaer ind paa et Forslag, senere kommer med yderligere Forordninger; i hvert Fald er det vist, at Folkethinget tilspøiede den Bestemmelse, som jeg har foreslaaet at skulle gaae ud igjen, nemlig: „Dog skal Størrelsen af den her fastsatte Sum nærmere begrænses ved den aarlige Finantslov, saa at ingen ledigbleven Portion kan bortgives, førend efterat den samlede Sum paany har været Gjenstand for den aarlige Bevilling.“ Man vil saaledes see, at dette Lovforslag har bevæget sig i en Cirkel. Udgangspunktet var Finantsloven og efter forskellige Evolutioner er det kommet tilbage, for atter at havne i Finantsloven. Men der er meget stor Forskjel paa de Betingelser, hvorunder det saaledes har været opsørt paa Finantsloven. I det første Tilfælde har man

ikke kunnet indvende noget Væsentligt derimod, eftersom det var en Bevilling til forøgede Bygningsudgifter for et vist bestemt Finantsaar. Nu derimod troer jeg der kan være meget god Grund til at gjøre Indvendinger imod, at Størrelsen af et Legat skal, naar det bliver ledigt, gjøres til Gjenstand for Afstemning under den aarlige Finantsbevilling; thi det forekommer mig at være en Modsigelse i og for sig. Det er nu netop et af de Punkter, som jeg troer, at Landstinget maa meget nøie vaage over, at der ikke kommer saadanne Bestemmelser ind i Finantsloven. Om det ene Spørgsmaal er der neppe længere nogen Tvivl, nemlig om hvorledes Landstingets Stilling er ligeoverfor Finantsloven efter Grundlovens Bestemmelser. Derimod kan der være afvigende Meninger om, i hvilket Omfang Landstinget skal benytte denne Ret til at undersøge Finantsloven, og hvorvidt det er muligt for Landstinget at benytte den, men i hvert Fald forekommer det mig klart, at jo mere man er overbevist om, at Landstinget skal være meget varsom og sparsom med at benytte denne Ret, jo mere maa man vaage strengt over, at der ikke kommer andre Bestemmelser ind i Finantsloven end saadanne, der maa siges at være paa deres rette Plads deri, men at organisatoriske Bestemmelser saameget som muligt holdes ude. Det er denne Betragtning, som har ledet mig til at stille mit Endringsforslag, som jeg troer at kunne gjøre Regning paa vil vinde Thingets Bifald, da det i flere Tilfælde har vist sig, at Landstinget har vedkjendt sig denne Mening.